
Здравейте, докторе! Имам към вас следния въпрос: Вярно ли е, че влюбването трае 3 години и после изчезва? Питам това не само защото съм го чел, а и защото напоследък го усещам на свой гръб. С приятелката ми сме заедно от 3 години, любехме се почти всеки ден, а от два-три месеца тя започна да се дърпа – все е заета, все ангажменти има... А нито работата е сменила, нито е почнала да учи, както мислеше. Дори се отказа да следва висше. Аз обаче не съм мъж, който може да издържа без секс, затова ви задавам този въпрос. И най-важното – обичам я. Предварително ви благодаря за отговора.

Асен

Здравейте Асене,
Да, теории за това какво представлява човешката любов много. Даже твърде много. И написани от кого ли не. Писатели, поети, социолози, историци, психолози, журналисти, общественици и политици, че даже и от сексолози като мен. И така има теории най-различни за любовта при нас - хората. И отговори на какви ли не въпроси. Даже и на Вашия към мен.

Но щом задавате такъв въпрос към мен, то аз ще отговоря, съгласно моите разбирания за това. И като човек и като лекар-сексолог. Защото едно е теорията, сиреч това, което е написано в книжките, а съвсем друго е това, което се случва в живия живот. В теорията отговорите на този въпрос са като в приказките от 1001 нощ - безброй много. А в практиката на живота са ограничават до следното: любовта може да трае и три секунди, но може и да трае цяла вечност. И всичко, всичко зависи и от нас самите и от късмета ни, и от съдбата ни. Но най-вече от нас самите. Защото какво е любовта?...

Та ще почнем с написаното за нея от нашия поет, писател и мъдрец – възрожденецът ни дядо Петко Славейков:

Сладък балсам налива
Люти рани открива...
Ето любовта каква е:
Ни добро, ни зло е –
Една слабост отровна,
Една нужда световна.

А безспорно големият титан на мисълта Александър Дюма–син казва: „Любовта е пролет, но цяла година, че и повече." До него се нарежда индийският философ и писател Рабиндранат Тагор: „Тя, любовта се ражда от нищото, а може да умре от всичкото!". А големият наш мислител професор Кирил Василев в трактата си за любовта пише: „Любовта е прастара, дълбока и вълнуваща, вечна тема в изкуството, ала недостатъчно зачитана и уважавана от науката за човека". Има и още, но и тези са предостатъчни.

А моята теза е: „Любовта е вълшебно богатство, но богатство-призрак. Имаш го истински –тогава, когато обичаш и си обичан истински. И това може да продължи безкрай време. Но когато дойде фалша, тогава това богатства вече го няма. Остава само неговия призрак. Да те мъчи с това, че вече любовта я няма!" И хич не се учудвам, че в писмото си пишете „дали любовта продължава само три години?". Защото доста е модно напоследък да се пише, че любовта продължава само три години!? Не знам, знам само,

че тя може и са продължава безкрай време, но придобива други измерения. Пак е любов, ала то вече е обич, приятелство и неможене един без друг. И е пак любов.

Та точно затова един поет от Бургас, Недялко Йорданов, има едно стихотворение, по-късно станало песен. И то се именува: „Не остарявай любов!“. Ето го:

Не остарявай, любов, във телата ни топли и слети.
Ах, неуверена нежност все още в душите ни свети
и подозрително блясват шпаги от минали страсти,
звън на решителна битка за невъзможното щастие.
Не остарявай, любов, толкова страшна и дълга.
Опроверганото време ляга унило на хълбок.
Нека все тъй да гризем на надеждата острия залък -
късно е вече да спреш, рано е да се прощаваш.
Не остарявай, любов, чуваш ли, много те моля.
Кой те гримира така в тази изтъркана роля,
кой в този смешен костюм глупаво те е облякъл -
всичко е само игра, всичко е само спектакъл.
Не остарявай, любов! Ето, завесата пада -
кратък поклон и тръгни - гола, нахална и млада.
С нокти и зъби докрай своята чест отстоявай.
Не остарявай, любов, моля те, не остарявай!

{youtube}3GSCbXjrNDk{/youtube}

Та това е в общи линии истината, ако може да се нарече така това призрачно богатство. Ето тук е дилемата – хем го имаш, но и хем го нямаш. И най-лошото е, че не всичко зависи само от теб. А и от другия до теб. И не можеш нищо да сториш, когато в другия до теб любовта вече я няма. Тогава тя вече е призрак. Няма я и само спомен за нея остава за теб. Любовта Ви е отдавна остаряла. И тогава, както казва Недялко, телата ви не са вече топли и слети, а и в душите ви вече неуверена нежност не свети! Уви... уви, защото тогава мечтите умират, а и съдби се разбиват. Уви...

Та това е в общи линии, приятелю. А сега конкретно за Вас самия. Вижте – едно момче среща едно хубаво момиче и се влюбва в него. А и момичето също. По-хубаво от това няма – двама млади, които са влюбени един в друг. И се любят. И сега спомнете си един израз от една реклама. Любовта дава крила! Да, дава крила. Дава крила на мечтите у всеки влюбен. И тези мечти тогава са, както се казва на една ръка разстояние. Ала трябва да протегнеш ръката си. Трябва, за да ги постигнеш. Защото това са мечти, които си споделял с любимата, съответно с любимия си. И ако не ги сториш тогава вече със същите тези крила отлита и самата любов помежду Ви. Причината, че тези несбъднати мечти, те кара вече да не харесваш другия до теб чак толкова много. И ако Егото ти е по-силно, почваш да търсиш причините не в себе си. А в него. А камо ли да искаш вече да се любиш се него. Вече главата все ще те боли, или пък ще се оправдаваш с многото си ангажменти... Така че първият признак за липсата на любов е точно този. Сиреч вече я няма взаимността в силата на чувствата, емоциите и най-вече в абсолютната липса на желанието за любовно общуване. Иначе казано – насила хубост не става... Един мъдър човек бе казал: „Природата измислила секса, а човекът – любовта“. Моята скромна личност го допълва: „Да, ама за това са нужни двама“. И още – какво ще сторите по-нататък в живота си решението си е лично ваше. Но пак си мисля, че без любов не се живее. Да, не се живее, защото от самотата по-страшно няма. И точно за това не бива да има и отчаяние. Не зная дали помните един от „Щурците“. Той написа песен по текст на поета Александър Стоянов. Нарече я: „Вдигни очи“. И я изпя. Това е песен за тези, които като вас са изгубили нещо хубаво и скъпо за тях в живота си. Ала да имат куража в тях и да потърсят пак. Та за днешното довиждане ви давам стиховете на тази песен. Ще вдигнете и вие очите си. Ето я:

Това е вече края
на дългата измислица
че сме живели в рая
на всички времена.
Това е вече края
на тази сива приказка,

която ни остави
на края на света.

Отлетелите мечти
върщат се при нас.
Вдигни очи,
виж този свят,
животът днес върви
напред, а не назад.
Вдигни очи,
светът е с нас!
Вдигни очи и
знай, ти имаш шанс.

Реката виж - и тя върви -
по своя път, край своя бряг.
И бентът се руши и днес,
днес няма път назад.
Отлетелите мечти
върщат се при нас.

{youtube}sTy51YZymXc{/youtube}

Защото в живота си човек може да има много любви или пък само една. Но само една е истинската!

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт